TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. sausio 26 d.*

„Apeliacinis skundas — Karteliai — Belgijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų ir Austrijos vonios kambario įrangos rinkos — Pardavimo kainų koordinavimas ir keitimasis neskelbtina komercine informacija — Atleidimo nuo baudų arba jų sumažinimo programa — Reglamentas (EB) Nr. 1/2003 — 23 straipsnio 2 dalis — Maksimali 10 % apyvartos riba — Neribotos jurisdikcijos įgyvendinimas“

Byloje C-619/13 P,

dėl 2013 m. lapkričio 25 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Mamoli Robinetteria SpA, įsteigta Milane (Italija), atstovaujama *avvocati* F. Capelli ir M. Valcada,

apeliantė,

dalyvaujant kitai proceso šaliai:

Europos Komisijai, atstovaujamai L. Malferrari ir F. Ronkes Agerbeek, padedamų *avvocato* F. Ruggeri Laderchi, nurodžiusiai adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro pirmosios kolegijos pirmininko pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas A. Tizzano, teisėjai M. Berger, E. Levits, S. Rodin (pranešėjas) ir F. Biltgen,

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorius K. Malacek, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. rugsėjo 10 d. posėdžiui,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: italų.

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu *Mamoli Robinetteria SpA* prašo panaikinti 2013 m. rugsėjo 16 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Mamoli Robinetteria / Komisija* (T-376/10, toliau – skundžiamas sprendimas, EU:T:2013:442), kuriuo šis teismas atmetė jos ieškinį dėl 2010 m. birželio 23 d. Komisijos sprendimo C(2010) 4185 *final* dėl procedūros pagal SESV 101 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (byla COMP/39092 – Vonios kambario įranga) (toliau – ginčijamas sprendimas) panaikinimo iš dalies tiek, kiek jis su ja susijęs, arba, nepatenkinus šio prašymo, panaikinti arba sumažinti šiuo sprendimu jai skirtą baudą.

Teisinis pagrindas

Reglamentas (EB) Nr. 1/2003

2 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [SESV 101] ir [102] straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 2 t., p. 205) 23 straipsnio 2 ir 3 dalyse nustatyta:

„2. Komisija savo sprendimu gali skirti baudas įmonėms ar įmonių asociacijoms, jei jos tyčia ar dėl neatsargumo:

a) pažeidžia [SESV 101] ar [102] straipsnio nuostatas <…>

<…>

Vienai įmonei ar įmonių asociacijai – pažeidimo dalyvei skiriama bauda negali viršyti 10 % jos bendrosios apyvartos praėjusiais ūkiniais metais.

<…>

3. Nustatant baudos dydį atsižvelgiama į pažeidimo sunkumą ir trukmę.“

2006 m. gairės

3 Pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punktą skirtų baudų apskaičiavimo gairių (OL C 210, 2006, p. 2, toliau – 2006 m. gairės) 2 punkte dėl baudų nustatymo nurodyta, kad „Komisija turi atsižvelgti į pažeidimo sunkumą ir trukmę“ ir kad „paskirta bauda negali viršyti [Reglamento Nr. 1/2003] 23 straipsnio 2 dalies 2 ir 3 pastraipose nustatytų ribų“.

4 2006 m. gairių 23, 25, 28, 29 ir 37 punktuose nustatyta:

„23. Horizontalūs kainų nustatymo <…> susitarimai <…>, kurie paprastai būna slapti, dėl savo pobūdžio laikomi vienu iš didžiausių konkurencijos apribojimų. Laikantis konkurencijos politikos, už juos turėtų būti griežtai baudžiama. Taigi pardavimo vertės dalis, į kurią bus atsižvelgiama tokių pažeidimų atveju, paprastai bus didelė.

<…>

25. Be to, nepriklausomai nuo įmonės dalyvavimo [darant] pažeidim[ą] trukmės, Komisija prie bazinio baudos dydžio pridės sumą, lygią 15 % – 25 % pardavimo vertės, nustatytos kaip aprašyta pirmiau, A skirsnyje, siekdama atgrasyti įmones net nuo horizontalių kainų nustatymo <…> susitarimų. <…>

<…>

28. Bazinis baudos dydis gali būti padidintas, kai Komisija nustato, jog esama sunkinančių aplinkybių, pavyzdžiui:

<…>

29. Bazinis baudos dydis gali būti padidintas, kai Komisija nustato, jog esama švelninančių aplinkybių, pavyzdžiui:

<…>

37. Nors šiose Gairėse nurodomas bendras baudų apskaičiavimo metodas, tam tikros bylos ypatumai ar būtinybė siekti atgrasomojo poveikio konkrečioje byloje gali pateisinti Komisijos nukrypimą nuo šių metodų ar nuo 21 punkte nustatytų apribojimų.“

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

5 Ginčo aplinkybės išdėstytos skundžiamo sprendimo 1–21 punktuose ir jas galima apibendrinti, kaip nurodyta toliau.

6 Apeliantė yra pagal Italijos teisę įsteigta bendrovė, gaminanti tik santechninės armatūros prekes.

7 2004 m. liepos 15 d. *Masco Corp.* ir jos dukterinės bendrovės, tarp kurių buvo *Hansgrohe AG*, gaminanti santechninės armatūros prekes, ir *Hüppe GmbH*, gaminanti dušo uždangas, pranešė Komisijai apie kartelį vonios kambario įrangos sektoriuje ir pateikė prašymą atleisti jas nuo baudų pagal Komisijos pranešimą apie atleidimą nuo baudų ir baudų sumažinimą kartelių atveju (OL C 45, 2002, p. 3; toliau – 2002 m. pranešimas dėl bendradarbiavimo) arba, nepatenkinus šio prašymo, sumažinti baudų dydį.

8 2004 m. lapkričio 9 ir 10 d. Komisija atliko iš anksto nenumatytus patikrinimus įvairių bendrovių ir nacionalinių profesinių asociacijų, veikiančių vonios kambario įrangos srityje, patalpose. Laikotarpiu nuo 2005 m. lapkričio 15 d. iki 2006 m. gegužės 16 d. šioms bendrovėms ir asociacijoms, įskaitant apeliantę, pateikusi prašymus suteikti informacijos, 2007 m. kovo 26 d. Komisija priėmė pranešimą apie kaltinimus. Apie šį pranešimą pranešta apeliantei.

9 2006 m. sausio 20 d. apeliantė taip pat paprašė atleisti nuo baudų arba, jei šis prašymas nebūtų patenkintas, jas sumažinti.

10 Po 2007 m. lapkričio 12–14 d. vykusios apklausos, 2009 m. liepos 9 d. išsiuntusi raštą, kuriame išdėstytos faktinės aplinkybės, tam tikroms bendrovėms, tarp kurių nebuvo apeliantės, ir nuo 2009 m. birželio 19 d. iki 2010 m. kovo 8 d. pateikusi, šįkart ir apeliantei, prašymus suteikti papildomos informacijos, 2010 m. birželio 23 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą.

11 Šiame sprendime Komisija konstatavo SESV 101 straipsnio 1 dalies ir 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimo (OL L 1, 1994, p. 3; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 11 sk., 52 t., p. 3) 53 straipsnio pažeidimą vonios kambario įrangos sektoriuje. Šis pažeidimas, kurį darė 17 įmonių, tęsėsi įvairiais laikotarpiais nuo 1992 m. spalio 16 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d. ir pasireiškė antikonkurenciniais susitarimais arba suderintais veiksmais Belgijos, Vokietijos, Prancūzijos, Italijos, Nyderlandų ir Austrijos teritorijose.

12 Konkrečiai kalbant, ginčijamame sprendime Komisija nurodė, kad konstatuotą pažeidimą sudarė, pirma, minėtų vonios kambario įrangos gamintojų vykdomas kasmetinio kainų kėlimo ir kitų tarifų nustatymo elementų koordinavimas per reguliarius nacionalinių profesinių asociacijų susitikimus, antra, kainų nustatymas ar derinimas dėl konkrečių aplinkybių, kaip antai žaliavų kainų augimo, euro įvedimo, taip pat mokesčių už kelius nustatymo, ir, trečia, neskelbtinos komercinės informacijos atskleidimas ir keitimasis šia informacija. Be to, Komisija konstatavo, kad kainos vonios kambario įrangos sektoriuje buvo nustatomos kasmet. Gamintojai nustatydavo kainoraščius, kurie galiodavo paprastai vienus metus ir jais buvo remiamasi esant komerciniams santykiams su didmenininkais.

13 Kartelis buvo susijęs su vonios kambario prekėmis, priklausančioms vienam iš trijų prekių pogrupių: santechninės armatūros prekės, dušo uždangos ir jų priedai, taip pat keramikos prekės (toliau – trys prekių pogrupiai).

14 Kiek tai susiję su Italijoje vykdyta antikonkurencine veikla, pažymėtina, kad ją vykdė dvi neformalios grupės. Pirmąją „Euroitalia“ sudarė įmonės, kurios susitikdavo du–tris kartus per metus laikotarpiu nuo 1992 m. liepos mėn. iki 2004 m. spalio mėn. Šioje grupėje, susiformavusioje Vokietijos gamintojams atėjus į Italijos rinką, buvo keičiamasi informacija ne tik apie santechninės armatūros prekes, bet ir apie keramikos prekes. Antrajai neformaliai įmonių grupei „Michelangelo“ apeliantė nepriklausė. Ji kelis kartus susitiko nuo 1995 m. pabaigos ar 1996 m. pradžios iki 2003 m. liepos 25 d. Per šiuos susitikimus buvo diskutuojama apie įvairius vonios kambario gaminius, visų pirma santechninės armatūros ir keramikos prekes.

15 Kiek tai susiję su apeliantės dalyvavimu vykdant antikonkurencinius veiksmus, Komisija ginčijamame sprendime padarė išvadą, kad ji dalyvavo neteisėtose „Euroitalia“ grupės diskusijose laikotarpiu nuo 2000 m. spalio 18 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d.

16 Taigi ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 5 dalies 15 punkte Komisija konstatavo, kad apeliantė pažeidė SESV 101 straipsnį, nes dalyvavo įgyvendinant tęstinį susitarimą arba vykdant suderintus veiksmus Italijos teritorijoje laikotarpiu nuo 2000 m. spalio 18 d. iki 2004 m. lapkričio 9 d.

17 Ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 14 dalyje Komisija apeliantei skyrė 1 041 531 EUR baudą.

18 Apskaičiuodama šią baudą Komisija rėmėsi 2006 m. gairėmis.

Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

19 2010 m. rugsėjo 7 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo apeliantės pareiškimą, juo Bendrajame Teisme ji pareiškė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo ir nurodė penkis ieškinio pagrindus. Pirmasis pagrindas susijęs su tuo, kad apeliantei nebuvo perduotas raštas, kuriame išdėstytos faktinės aplinkybės, ir tuo, kad nebuvo galimybės susipažinti su tam tikrais ginčijamame sprendime paminėtais dokumentais, susijusiais su jos dalyvavimu vykdant nagrinėjamus antikonkurencinius veiksmus. Antrasis pagrindas susijęs su 2002 m. pranešimo dėl bendradarbiavimo neteisėtumu. Trečiasis pagrindas susijęs su klaidomis, padarytomis konstatuojant apeliantės dalyvavimą kartelyje dėl santechninės armatūros prekių Italijos rinkos. Ketvirtasis – su klaidomis, padarytomis nustatant ieškovei skirtą sankciją ir baudos dydį. Penktasis pagrindas susijęs su vertinimo klaida, padaryta nustatant sumažinimą, kuris jai taikomas dėl finansinės padėties.

20 Subsidiariai apeliantė pateikė prašymus panaikinti arba sumažinti skirtą baudą.

21 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį.

Šalių reikalavimai

22 Apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

— pirmiausia panaikinti skundžiamą sprendimą,

— panaikinti ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsnius tiek, kiek jie susiję su apeliante,

— subsidiariai – sumažinti baudą iki sumos, lygios 0,3 % jos 2003 m. apyvartos, arba bet kuriuo atveju iki sumos, kuri mažesnė už skirtą sankciją, ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

23 Komisija Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą

— priteisti iš apeliantės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

24 Grįsdama savo apeliacinį skundą apeliantė nurodo septynis pagrindus, įskaitant penkis pagrindus, kurie jau buvo pateikti pirmojoje instancijoje.

25 Pirmajame pagrinde apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis, pirma, tam tikrą argumentą klaidingai laikė nauju pagrindu ir, antra, rėmėsi neegzistuojančia faktine aplinkybe. Antrajame pagrinde kritikuojami Bendrojo Teismo motyvai, susiję su tuo, kad apeliantei nebuvo perduotas raštas, kuriame išdėstytos faktinės aplinkybės. Trečiajame pagrinde apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą atmetus 2002 m. pranešimo dėl bendradarbiavimo neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą. Ketvirtajame pagrinde ji kritikuoja skundžiamo sprendimo motyvus, susijusius su Italijos santechninės armatūros rinkos ypatumais ir įrodymų, kuriais Komisija rėmėsi dėl jos dalyvavimo darant pažeidimą šioje rinkoje, reikšmingumu. Penktajame pagrinde skundžiamas sprendimas kritikuojamas dėl to, kad jame nėra nubausta už klaidas, kurias Komisija padarė, nustatydama apeliantei skirtą baudą. Šeštajame pagrinde apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą dėl to, kad šis nusprendė, jog Komisija pakankamai sumažino jai skirtą baudą. Septintajame pagrinde apeliantė teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai konstatavo, jog apeliantės pateikti prašymai taikyti tyrimo priemones nėra reikšmingi.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su tuo, kad argumentas buvo klaidingai kvalifikuotas kaip naujas pagrindas, ir su faktų vertinimo klaida

Šalių argumentai

26 Pirmojo pagrindo pirmoje dalyje apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis skundžiamo sprendimo 30 punkte padarė teisės klaidą, kvalifikuodamas jos argumentą, kad Komisija suklydo, prieidama prie išvados, jog apeliantė dalyvavo darant pažeidimą, susijusį su vonios kambario įranga, nors ji negamino keramikos prekių, kaip naują pagrindą, ir dėl šios priežasties jį atmetė kaip nepriimtiną.

27 Šis argumentas, be kita ko, yra pirmojoje instancijoje pateikto ketvirtojo pagrindo, susijusio su apeliantei skirtos baudos dydžio nustatymo kriterijais, prielaida. Šiuo aspektu neginčytina, kad apeliantė gamino tik santechninės armatūros prekes (tai skundžiamo sprendimo 4 punkte pažymėjo

pats Bendrasis Teismas) ir kad tai ne kartą nurodė savo ieškinyje. Be to, šį argumentą kvalifikuodamas kaip naują pagrindą, nors Komisija tokio nepriimtinumu grindžiamo prieštaravimo nepateikė, Bendrasis Teismas priėmė sprendimą *ultra petita*.

28 Pirmojo pagrindo antroje dalyje apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis skundžiamo sprendimo 9 punkte rėmėsi išvada, jog apeliantė prašė taikyti atleidimo nuo baudų ar jų sumažinimo programą, nors ji niekada nebuvo pateikusi tokio prašymo.

29 Komisija mano, kad abi šio pagrindo dalys yra nepriimtinos ir bet kuriuo atveju nepagrįstos.

Teisingumo Teismo vertinimas

30 Kalbant apie Bendrojo Teismo tariamai padarytą kvalifikavimo klaidą, reikia priminti, kad pagal priimant skundžiamą sprendimą galiojusios Bendrojo Teismo procedūros reglamento redakcijos (toliau – Bendrojo Teismo procedūros reglamentas) 48 straipsnio 2 dalį vykstant procesui negalima pateikti naujų ieškinio pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie grindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui.

31 Be to, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad, remiantis Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktu, ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka yra dvi esminės nuorodos, kurios turi būti ieškinyje (2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 38 punktas). Tokio ieškinio reikalavimai turi būti suformuluoti nedviprasmiškai, siekiant išvengti situacijos, kai šis teismas priima sprendimą *ultra petita* arba apskritai nesprendžia dėl kaltinimo (pagal analogiją žr. 2009 m. vasario 12 d. Sprendimo *Komisija / Lenkija*, C-475/07, nepaskelbtas Rink., EU:C:2009:86, 43 punktą).

32 Konstatuotina, jog *Mamoli Robinetteria* savo ieškinyje nebuvo pateikusi argumento, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 5 dalies 15 punkte Komisija suklydo, padarydama išvadą, jog apeliantė dalyvavo darant pažeidimą, susijusį su vonios kambario įranga, nors ji negamino keramikos prekių.

33 Be to, apeliantė nesiremia teisinėmis ar faktinėmis aplinkybėmis, kurios paaiškėjo vykstant procesui ir kurios galėjo pateisinti pavėluotai pateiktą tokį argumentą. Galiausiai šio argumento negalima laikyti anksčiau ieškinyje pateikto kaltinimo išplėtojimu.

34 Vadinasi, skundžiamo sprendimo 30 punkte Bendrasis Teismas teisėtai šį argumentą, apeliantės pateiktą vykstant procesui po to, kai buvo paduotas ieškinys, kvalifikavo kaip naują pagrindą ir dėl tos priežasties jį atmetė.

35 Be to, kadangi, atsižvelgiant į šio sprendimo 31 punkte nurodytus tikslus, priimtinumo sąlygos, susijusios su ginčo dalyku ir Bendrajam Teismui pateiktų pagrindų santrauka, taip pat Bendrojo Teismo procedūros reglamento 48 straipsnio 2 dalyje numatytas susijęs draudimas pateikti naujus pagrindus vykstant procesui yra viešojo pobūdžio, Bendrojo Teismo negalima kaltinti tuo, kad jis savo iniciatyva išnagrinėjo nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą, susijusį su šių reikalavimų pažeidimu.

36 Taigi pirmojo pagrindo pirmą dalį reikia atmesti kaip nepagrįstą.

37 Kalbant apie pirmojo pagrindo antrą dalį, reikia pažymėti, kad Bendrasis Teismas nepadarė jokių faktinių ar teisinių išvadų, remdamasis skundžiamo sprendimo 9 punkte, esančiame ginčo aplinkybėms priminti skirtoje dalyje, pateikta visiškai faktine išvada (ją apeliantė laikė klaidinga), kad ji buvo pateikusi prašymą atleisti nuo baudos arba ją sumažinti.

38 Taigi šį kaltinimą reikia atmesti kaip nereikšmingą (pagal analogiją žr. 2003 m. spalio 2 d. Sprendimo *Thyssen Stahl / Komisija*, C-194/99 P, EU:C:2003:527, 46 ir 47 punktus).

39 Vadinasi, pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nereikšmingą ir iš dalies nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su tuo, kad apeliantei nebuvo pranešta apie raštą, kuriame išdėstytos faktinės aplinkybes

Šalių argumentai

40 Antrajame pagrinde apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis atmetė kaip iš dalies nepagrįstą ir iš dalies nereikšmingą kaltinimą, susijusį su tuo, kad, priešingai nei kitoms darant pažeidimą dalyvavusioms įmonėms, Komisija jai nepranešė apie raštą, kuriame išdėstytos faktinės aplinkybės. Ši aplinkybė reiškia jos teisės į gynybą pažeidimą. Šiuo klausimu, priešingai, nei nurodyta motyvuose, Bendrojo Teismo išdėstytuose skundžiamo sprendimo 38 punkte, kuriais argumentai, susiję su šiuo nepranešimu, buvo atmesti kaip nereikšmingi, neginčytina, kad faktinių aplinkybių žinojimas neabejotinai yra naudingas rengiant gynybos strategiją.

41 Anot Komisijos, šis pagrindas yra akivaizdžiai nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

42 Reikia priminti, kad iš SESV 256 straipsnio 1 dalies, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punkto matyti, kad apeliaciniame skunde turi būti tiksliai nurodytos sprendimo, kurį prašoma panaikinti, skundžiamos dalys ir teisiniai argumentai, konkrečiai pagrindžiantys šį prašymą, antraip apeliacinis skundas ar atitinkamas pagrindas būtų nepriimtini (2016 m. sausio 21 d. Sprendimo *Galp Energía España ir kt. / Komisija* , C-603/13 P, EU:C:2016:38, 43 punktas ir nurodyta teismo praktika).

43 Taip pat svarbu pabrėžti, kad apeliacinis skundas yra nepriimtinas, jeigu jame tik pakartojami pagrindai ir argumentai, kurie jau buvo pateikti Bendrajam Teismui, įskaitant tuos, kurie buvo grindžiami faktinėmis aplinkybėmis, Bendrojo Teismo aiškiai atmestomis, tačiau nėra argumentų, kuriais būtų aiškiai identifikuota Bendrojo Teismo sprendime padaryta teisės klaida. Toks apeliacinis skundas iš tikrųjų yra prašymas paprasčiausiai peržiūrėti Bendrajame Teisme pareikštą ieškinį, o tai nepriklauso Teisingumo Teismo kompetencijai, kai šis nagrinėja apeliacinį skundą (2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. / Komisija*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, EU:C:2004:6, 51 punktas ir nurodyta teismo praktika; taip pat 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Quinn Barlo ir kt. / Komisija* , C-70/12 P, nepaskelbtas Rink, EU:C:2013:351, 26 punktas).

44 Konstatuotina, kad apeliantė tik, pirma, identiškai pakartoja kaltinimą, pateiktą pirmojoje instancijoje Bendrajam Teismui, susijusį su nepranešimu apie raštą, kuriame išdėstytos faktinės aplinkybės, ir, antra, išdėsto bendro pobūdžio argumentus, tačiau neįrodo, kad jie konkrečiai susiję su nagrinėjamu atveju, kartu tiksliai neidentifikuodama Bendrojo Teismo skundžiamame sprendime padarytos klaidos.

45 Taigi antrasis pagrindas turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su 2002 m. pranešimo dėl bendradarbiavimo neteisėtumu

Šalių argumentai

46 Trečiajame pagrinde apeliantė visų pirma priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis atmetė 2002 m. pranešimo dėl bendradarbiavimo neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą, nors atleidimo nuo baudų ar jų sumažinimo programa, numatyta šiame pranešime, neabejotinai turėjo būti priimta ir reguliuojama Europos Sąjungos teisės aktų leidėjo, turinčio kompetenciją konkurencijos srityje, aktu, kuris būtų taikomas nedelsiant ir turėtų tiesioginį poveikį.

47 Toliau ji teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai skundžiamo sprendimo 55 ir 56 punktuose konstatavo, jog Komisija turėjo kompetenciją priimti ir reguliuoti atleidimo nuo baudų ar jų sumažinimo programą pagal 1962 m. vasario 6 d. Tarybos reglamento Nr. 17, Pirmojo reglamento, įgyvendinančio [SESV 101 ir 102 straipsnius] (OL L 13, 1962, p. 204; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 3), 15 straipsnio 2 dalį (dabar – Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalis). Jokia tiesiogiai taikoma nuostata, priimta Sąjungos teisės aktų leidėjo, turinčio kompetenciją konkurencijos srityje, nesuteikia Komisijai įgaliojimų neskirti sankcijų įmonei, padariusiai pažeidimą konkurencijos srityje, remiantis vien tuo, kad ši įmonė paskelbė padariusi šį pažeidimą. Atvirkščiai, iš SESV 101 ir 103 straipsnių matyti, kad dėl tokio Sąjungos konkurencijos teisės pažeidimo turi būti paskirta sankcija.

48 Galiausiai apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis skundžiamo sprendimo 57 punkte padarė išvadą, jog Komisijai priimant pranešimus dėl bendradarbiavimo nepažeidžiamas valdžių atskyrimo principas, ir atmetė argumentą, kad Sąjungos valstybėse narėse atleidimo nuo baudų ar jų sumažinimo programos buvo priimamos remiantis reglamentuojamojo pobūdžio aktais.

49 Anot Komisijos, šis pagrindas yra nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

50 Iš pradžių dėl kaltinimo, kad Komisija neturi kompetencijos priimti atleidimo nuo baudų arba jų sumažinimo programos, reikia pabrėžti, kad apeliantė tiksliai nenurodo kokios nors skundžiamame sprendime padarytos teisės klaidos. Todėl, remiantis šio sprendimo 42 punkte priminta teismo praktika, šis kaltinimas turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

51 Kalbant apie kaltinimą, kuriuo kritikuojami skundžiamo sprendimo 55 ir 56 punktai, kad Bendrasis Teismas suklydo, padarydamas išvadą, jog Komisija turėjo kompetenciją priimti 2002 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo atsižvelgiant į Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį (dabar – Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalis), reikia pažymėti, kad, pirma, Teisingumo Teismas daugelį kartų yra pripažinęs, jog Komisija gali priimti orientacines elgesio taisykles, kaip antai nustatytas šiame 2002 m. pranešime, kuriomis ši institucija apsiriboja diskreciją, jai suteikiamą pagal minėtus straipsnius (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 209, 211, 213 ir 250 punktus; taip pat 2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Schindler Holding ir kt. / Komisija*, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 58 ir 67–69 punktus).

52 Antra, iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad pagal SESV 101 straipsnį Komisijai nedraudžiama naudojantis savo kompetencija konkurencijos srityje konstatuoti šio straipsnio pažeidimo neskiriant baudos, tačiau tai galima daryti tik esant griežtai išimtinėms situacijoms, pavyzdžiui, kai įmonės bendradarbiavimas turėjo lemiamą reikšmę nustatant kartelį ir veiksmingai už jį nubaudžiant (šiuo klausimu žr. 2013 m. birželio 18 d. Sprendimo *Schenker & Co. ir kt.*, C-681/11, EU:C:2013:404, 48 ir 49 punktus).

53 Trečia, iš nusistovėjusios teismo praktikos taip pat matyti, kad atleidimo nuo baudų ar jų sumažinimo programos yra naudingos priemonės siekiant veiksmingai nustatyti ir nutraukti konkurencijos taisyklių pažeidimus ir taip padeda siekti tikslo veiksmingai taikyti SESV 101 ir 102 straipsnius (be kita ko, žr. 2011 m. birželio 14 d. Sprendimo *Pfleiderer*, C-360/09, EU:C:2011:389, 25 punktą ir 2013 m. birželio 6 d. Sprendimo *Donau Chemie ir kt.*, C-536/11, EU:C:2013:366, 42 punktą).

54 Vadinasi, Bendrasis Teismas nepadarė jokios teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 55 ir 56 punktuose konstatavo, jog pagal Reglamento Nr. 17 15 straipsnio 2 dalį Komisija galėjo priimti 2002 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo.

55 Galiausiai, kadangi kaltinimas, kuriuo kritikuojamas skundžiamo sprendimo 57 punktas ir kuris susijęs su tuo, kad Komisijai priėmus 2002 m. pranešimą dėl bendradarbiavimo buvo pažeistas valdžių atskyrimo principas, iš esmės yra grindžiamas prielaida, kad Komisija neturėjo tinkamo teisinio pagrindo priimti šį pranešimą, jis turi būti atmestas dėl motyvų, išdėstytų šio sprendimo 51–54 punktuose.

56 Taigi trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą.

Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su klaidomis, padarytomis apeliantei inkriminavus dalyvavimą kartelyje pažeidžiant SESV 101 straipsnį ir Reglamento Nr. 1/2003 2 straipsnį

Šalių argumentai

57 Ketvirtajame pagrinde apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis klaidingai atmetė jos argumentus, susijusius su santechninės armatūros prekių Italijos rinkoje ypatumais ir įrodymų, kuriais rėmėsi Komisija, reikšmingumu, ir dėl šios priežasties nenubaudė už klaidas, kurias Komisija padarė, kai inkriminavo jai dalyvavimą nagrinėjamame kartelyje, taip pažeisdama SESV 101 straipsnį ir Reglamento Nr. 1/2003 2 straipsnį.

58 Pirma, kiek tai susiję su santechninės armatūros prekių Italijos rinkoje ypatumais, skundžiamo sprendimo 61–133 punktuose Bendrasis Teismas, be kita ko, konstatavo, kad šios rinkos struktūra neturi jokios reikšmės sprendžiant ginčą ir kad apeliantės dalyvavimą darant pažeidimą rodo vien jos dalyvavimas grupės „Euroitalia“ susitikimuose, nors iš šios struktūros, kuriai būdingas didelis gamintojų ir didmenininkų skaičius, matyti, kad Italijoje neįmanoma sudaryti kartelio. Be to, skundžiamo sprendimo 65–72 punktuose Bendrasis Teismas šį argumentą išnagrinėjo paviršutiniškai, pateikdamas tik įvairias principines pastabas, todėl skundžiamo sprendimo motyvai turi trūkumų.

59 Antra, kiek tai susiję su apeliantės dalyvavimo darant pažeidimą santechninės armatūros prekių Italijos rinkoje įrodymų, kuriais rėmėsi Komisija, reikšmingumu, Bendrasis Teismas arba neišnagrinėjo apeliantės argumentų, be kita ko, dėl ypatingo *American Standard Inc.* vaidmens Italijos rinkoje ir apeliantės dalyvavimo įvairiuose susitikimuose, arba juos klaidingai atmetė kaip nepagrįstus ar kaip nereikšmingus (pavyzdžiui, skundžiamo sprendimo 132 punkte). Konkrečiai kalbant, Bendrasis Teismas suklydo, kai konstatavo, kad apeliantės atstovas Costagli dalyvavo 2001 m. vasario 1 d. susitikime, nors buvo įrodyta, kad jo ten nebuvo. Be to, skundžiamo sprendimo 106 punkte Bendrasis Teismas klaidingai atmetė argumentą, susijusį su įrodymų, gautų per grupės „Euroitalia“ susitikimus, nepatikimumu, teigdamas, kad iš *Grohe Beteiligungs GmbH* spausdintų užrašų matyti, jog *RAF Rubinetteria SpA* buvo numačiusi kainų padidinimą 3 %.

60 Komisija teigia, kad ketvirtasis pagrindas, kiek juo iš tikrųjų siekiama, kad būtų iš naujo išnagrinėtos faktinės aplinkybės, yra nepriimtinas arba bet kuriuo atveju nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

61 Reikia konstatuoti, kad abiem ketvirtojo pagrindo dalimis apeliantė iš esmės pakartoja trečiąjį savo ieškinio pagrindą, kiek tai susiję su santechninės armatūros prekių Italijos rinkos ypatumais ir jos dalyvavimo darant pažeidimą šioje rinkoje įrodymų, kuriais rėmėsi Komisija, reikšmingumu.

62 Taigi ketvirtuoju pagrindu apeliantė siekia, kad būtų iš naujo išnagrinėtas Bendrajam Teismui pateiktas ieškinys, o tai, kaip priminta šio sprendimo 43 punkte, nepriklauso Teisingumo Teismo kompetencijai.

63 Konkrečiai kalbant, šio pagrindo antra dalimi, kiek joje kritikuojama tai, kaip Bendrasis Teismas vertina apeliantės dalyvavimą darant pažeidimą santechninės armatūros prekių rinkoje Italijoje, siekiama, kad iš naujo būtų išnagrinėtos faktinės aplinkybės ir įrodymai; pagal nusistovėjusią teismo praktiką šis vertinimas taip pat nepriklauso Teisingumo Teismo kompetencijai, nebent būtų iškraipyti įrodymai, o nagrinėjamu atveju tuo nebuvo remiamasi (be kita ko, žr. 2016 m. sausio 20 d. Sprendimo *Toshiba Corporation / Komisija*, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40 punktą ir 2016 m. birželio 16 d. Sprendimo *Evonik Degussa ir AlzChem / Komisija* , C-155/14 P, EU:C:2016:446, 23 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

64 Taigi ketvirtąjį pagrindą, kiek jame kritikuojami skundžiamo sprendimo 61–133 punktai, nes juose atmesti apeliantės argumentai, susiję su Italijos santechninės armatūros prekių rinkos ypatumais ir įrodymų, kuriais Komisija rėmėsi dėl apeliantės dalyvavimo darant pažeidimą toje rinkoje, reikšmingumu, reikia atmesti kaip nepriimtiną.

65 Kita vertus, kalbant apie kaltinimą, susijusį su Bendrojo Teismo atlikto nagrinėjimo trūkumais ir nepakankamumu, taigi su motyvų nenurodymu, reikia priminti, kad tai, ar Bendrojo Teismo sprendimo motyvai pakankami, yra teisės klausimas, kuris gali būti iškeltas apeliaciniame procese (be kita ko, žr. 2010 m. spalio 14 d. Sprendimo *Deutsche Telekom / Komisija*, C-280/08 P, EU:C:2010:603, 123 punktą).

66 Šiuo aspektu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką ši pareiga motyvuoti nereiškia, kad Bendrasis Teismas turi pateikti paaiškinimą, kuriame išsamiai ir vienas po kito būtų išnagrinėti visi ginčo šalių pateikti argumentai. Taigi motyvai gali būti implicitiniai, jeigu jie leidžia suinteresuotiesiems asmenims sužinoti priežastis, dėl kurių Bendrasis Teismas atmetė jų argumentus, o Teisingumo Teismui – turėti pakankamai informacijos, kad galėtų vykdyti jam pavestą kontrolę (šiuo klausimu, be kita ko, žr. 2009 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Bouygues ir Bouygues Télécom / Komisija*, C-431/07 P, EU:C:2009:223, 42 punktą ir 2014 m. gegužės 22 d. Sprendimo *Armando Álvarez / Komisija*, C-36/12 P, EU:C:2014:349, 31 punktą).

67 Nagrinėjamu atveju, kalbant apie, pirma, pirmojoje instancijoje pateiktą argumentą dėl Italijos santechninės armatūros prekių rinkos ypatumų, reikia pažymėti, kad Bendrasis Teismas, skundžiamo sprendimo 64–71 punktuose priminęs SESV 101 straipsnio 1 dalies pažeidimą sudarančius elementus ir su tuo susijusią Teisingumo Teismo praktiką, to sprendimo 72 punkte iš esmės konstatavo, jog Komisija pagrįstai nusprendė, kad apeliantė dalyvavo keičiantis informacija apie būsimus kainų padidinimus ir kad šis keitimasis turėjo antikonkurencinį tikslą ir poveikį, todėl tai yra minėtos nuostatos pažeidimas.

68 Šiuo aspektu Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 74 punkte, iš esmės nenagrinėdamas apeliantės argumentų, susijusių su santechninės armatūros prekių Italijos rinkos specifine struktūra, teisėtai atmetė kaip nereikšmingus minėtus argumentus, nes jie negalėjo paneigti išvados, kad nagrinėjamo keitimosi informacija tikslas ir poveikis buvo antikonkurenciniai.

69 Antra, kalbant apie Bendrojo Teismo samprotavimus, susijusius su įrodymų, kuriais Komisija rėmėsi dėl apeliantės dalyvavimo darant pažeidimą minėtoje rinkoje, patikimumu ir reikšmingumu, iš skundžiamo sprendimo 76–126 punktų matyti, kad Bendrasis Teismas išsamiai išnagrinėjo įvairius

argumentus, apeliantės pateiktus šiuo klausimu, visų pirma kiek tai susiję su jos dalyvavimu įvairiuose nagrinėjamuose grupės „Euroitalia“ susitikimuose. Todėl, remiantis šio sprendimo 66 punkte priminta teismo praktika, Bendrojo Teismo negalima kaltinti tuo, kad jis nepareiškė aiškios nuomonės dėl kiekvienos apeliantės nurodytos faktinės aplinkybės ar įrodymo.

70 Vadinasi, kaltinimas, susijęs su pareigos motyvuoti pažeidimu, turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

71 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad ketvirtąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą.

Dėl penktojo pagrindo, susijusio su klaidomis, padarytomis nustatant baudą

Šalių argumentai

72 Penktajame pagrinde apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis padarė klaidų, nagrinėdamas, kaip Komisija nustatė ginčijamame sprendime skirtą baudą.

73 Pirma, ji priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis skundžiamo sprendimo 137 ir 158 punktuose, paviršutiniškai išnagrinėjęs jos argumentus, atmetė kaltinimą, susijusį su skirtos baudos, kuri sudaro 10 % apyvartos, nustatytos pagal 2006 m. gaires, remiantis Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje numatyta maksimalia riba, diskriminaciniu pobūdžiu.

74 Antra, apeliantė vėl pateikia argumentus, kritikuojančius skirtą sankciją, kuriuos jau buvo pateikusi pirmojoje instancijoje ir kuriems Bendrasis Teismas esą neskyrė pakankamai dėmesio.

75 Šiuo klausimu apeliantė, be kita ko, teigia, kad, pirma, perkėlus įrodinėjimo pareigą 2002 m. pranešimu dėl bendradarbiavimo buvo pažeistas Reglamento Nr. 1/2003 2 straipsnis. Antra, taikant minėtą pranešimą buvo pažeista teisė į teisingą bylos nagrinėjimą, įtvirtinta 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) 6 ir 7 straipsniuose ir Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 47 straipsnyje. Trečia, apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis skundžiamo sprendimo 155 punkte tik pažymėjo, jog sankcija yra teisėta, jeigu teisės subjektas gali žinoti, kokie veiksmai ar neveikimas lemia jo atsakomybę, tačiau neatsakė į pirmojoje instancijoje pateiktą kaltinimą, kad sankcijų nustatymo sistema, taikoma konkurencijos srityje, neatitinka EŽTK, būtent jos 7 straipsnio, pagal kurį reikalaujama aiškiai apibrėžti pažeidimus ir bausmes. Ketvirta, apeliantė priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis skundžiamo sprendimo 169 punkte konstatavo, jog Komisijos padarytą faktinių aplinkybių vertinimo klaidą apeliantė jame nurodė tik dėl 15 % „papildomo dydžio“ koeficiento nustatymo ir jos nenurodė dėl tokio paties dydžio „pažeidimo sunkumo“ koeficiento. Penkta, apeliantė remiasi 2006 m. gairėse numatytų kriterijų neteisėtumu; dėl Komisijos atsižvelgimo į šiuos kriterijus tam, kad būtų nustatytas kiekvienos sankcijos dydis, taikant Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje numatytą maksimalią ribą paskirtos baudos dydis visuomet yra 10 % apyvartos. Bendrasis Teismas visiškai nenagrinėjo šio neteisėtumu grindžiamo prieštaravimo ir skundžiamo sprendimo 158 punkte tik pažymėjo, kad apeliantei nebuvo skirta sankcija, lygi 10 % apyvartos. Šešta, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 165 ir 166 punktų, Komisija, paskui Bendrasis Teismas nustatė „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus, remdamiesi klaidinga prielaida, kad apeliantė dalyvavo darant vientisą pažeidimą šešių valstybių narių teritorijose, apimantį visas prekių grupes, dėl kurių vykdomas tyrimas, turėdama maždaug 54,3 % rinkos dalis kiekvienoje iš šių valstybių ir imdamasi antikonkurencinių veiksmų, kurie paprastai būdavo įgyvendinami. Septinta, nors Bendrasis Teismas konstatavo, kad Komisijos sprendime buvo padaryta vertinimo klaida, skundžiamo sprendimo 192–195 punktuose jis dėl to nepadarė jokių išvadų. Taip Bendrasis Teismas pažeidė proporcingumo ir vienodo požiūrio principus.

76 Komisija ginčija tiek penktojo pagrindo priimtinumą, tiek jo pagrįstumą. Vis dėlto ji pabrėžia, kad, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 171 punkte, pažeidimo sunkumas nebūtinai yra skirtingas, nelygu, ar kartelis susijęs su dviem, ar trim prekių tipais ir ar jis susijęs su vienintele valstybe nare, ar šešiomis valstybėmis narėmis. Taigi, kaip Komisija patvirtino per teismo posėdį, ji, nors ir mano, kad Bendrasis Teismas teisingai atmetė apeliantės argumentus, susijusius su vienodo požiūrio ir proporcingumo principų pažeidimu, Teisingumo Teismo iš esmės prašo pakeisti motyvus, kiek tai susiję su šia Bendrojo Teismo motyvų dalimi.

Teisingumo Teismo vertinimas

77 Iš pradžių reikia priminti, kad, kaip matyti iš nusistovėjusios teismo praktikos, primintos šio sprendimo 42 ir 43 punktuose, nepriimtinu reikia pripažinti pagrindą, kurio argumentai yra nepakankamai tikslūs ir pagrįsti, kad Teisingumo Teismas galėtų vykdyti teisėtumo kontrolę, arba kuriame tik pakartojami Bendrajam Teismui jau pateikti argumentai, įskaitant tuos, kurie pagrįsti faktinėmis aplinkybėmis, kurias šis teismas aiškiai atmetė (šiuo klausimu, be kita ko, žr. 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Quinn Barlo ir kt. / Komisija*, C-70/12 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:351, 26 punktą ir 2016 m. sausio 21 d. Sprendimo *Galp Energía España ir kt. / Komisija*, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 44 punktą).

78 Taigi grindžiant penktąjį pagrindą pateiktus argumentus, kuriais pakankamai aiškiai nenurodoma Bendrojo Teismo padaryta teisės klaida ir kuriuos sudaro bendro pobūdžio nepagrįsti teiginiai arba kuriais, kaip nurodė pati apeliantė, tik pakartojami argumentai, jos jau pateikti pirmojoje instancijoje, reikia atmesti kaip nepriimtinus.

79 Teisingumo Teismas turi nagrinėti tik argumentus, susijusius su, pirma, skundžiamo sprendimo 137 ir 158 punktuose Bendrojo Teismo padarytomis klaidomis dėl pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą nustatytos 10 % apyvartos sankcijos taikymo diskriminuojamojo ir neproporcingo pobūdžio, antra, nepakankamu motyvavimu, be kita ko, skundžiamo sprendimo 155 punkte, kiek tai susiję su sankcijų nustatymo sistemos teisėtumu, trečia, teisės klaidomis, padarytomis skundžiamo sprendimo 165 ir 166 punktuose vertinant „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus ir, ketvirta, tuo, kad skundžiamo sprendimo 192–195 punktuose Bendrasis Teismas nepadarė jokių išvadų, atsižvelgdamas į Komisijos vertinimo klaidas, kurias jis konstatavo, ir pažeidė proporcingumo ir vienodo požiūrio principus.

80 Visų pirma kalbant apie kaltinimą, kad Bendrasis Teismas pažeidė proporcingumo ir vienodo požiūrio principus, nes buvo skirta 10 % apyvartos sankcija, numatyta Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, reikia pažymėti, kad, priešingai, nei teigia apeliantė, Bendrasis Teismas neapsiribojo konstatavimu, kad jai skirta bauda buvo daug mažesnė už šią ribą.

81 Skundžiamo sprendimo 158 punkte Bendrasis Teismas taip pat iš esmės nurodė, kad bet kuriuo atveju tai, jog kitų įmonių elgesys užtraukė dar didesnę bausmę nei apeliantės elgesys, nekliudo jai skirti baudos, atitinkančios 10 % jos apyvartos, atsižvelgiant į jos pačios dalyvavimo darant pažeidimą trukmę ir sunkumą, ir kad dėl tos pačios priežasties reikia atmesti argumentą, kad 2006 m. gairės yra neteisėtos, nes pagal jas būtų skiriama tokia pati bauda visoms įmonėms, neatsižvelgiant į padaryto pažeidimo sunkumą.

82 Taip elgdamasis Bendrasis Teismas nepadarė jokios teisės klaidos.

83 Šiuo aspektu reikia priminti, kad iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos matyti, jog Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje numatyta 10 % apyvartos riba siekiama išvengti atvejų, kai skiriamos tokios baudos, kurių, kaip numanoma, įmonės, atsižvelgiant į jų dydį, nustatomą, nors apytikriai ir netiksliai, pagal jų bendrą apyvartą, negalės sumokėti (2005 m.

birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 280 punktas ir 2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *Cetarsa / Komisija*, C-181/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2012:455, 82 punktas).

84 Taigi tai yra vienodai visoms įmonėms taikoma riba, priklausanti nuo konkrečios įmonės dydžio, turinti užkirsti kelią pernelyg didelėms ir neproporcingoms baudoms. Todėl šios maksimalios ribos tikslas yra kitoks ir jis nepriklauso nuo pažeidimo sunkumo ir trukmės kriterijų tikslo (2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 281 ir 282 punktai ir 2012 m. liepos 12 d. Sprendimo *Cetarsa / Komisija*, C-181/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2012:455, 83 punktas).

85 Vadinasi, visoms nubaustoms įmonėms, dalyvavusioms darant tą patį pažeidimą, nustačius 10 % jų atitinkamos apyvartos dydžio baudas, kadangi tai lemia Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje numatytos maksimalios ribos taikymas, nėra pažeidžiami proporcingumo ir vienodo požiūrio principai.

86 Be to, atsižvelgiant į šia maksimalia riba siekiamą tikslą, tai, kad taikydama 2006 m. gaires Komisija, kaip teigia apeliantė, dažnai ar nuolat skiria baudą, lygią 10 % apyvartos, nepaneigia šios ribos taikymo teisėtumo.

87 Remiantis tuo, kas išdėstyta, darytina išvada, kad pirmąjį apeliantės argumentą reikia atmesti.

88 Kalbant apie kaltinimą, susijusį su skundžiamo sprendimo nepakankamu motyvavimu, be kita ko, jo 155 punkte, kiek tai susiję su sankcijų nustatymo sistemos teisėtumu, pakanka konstatuoti, kad to sprendimo 152–155 punktuose Bendrasis Teismas, remdamasis šio sprendimo 65 ir 66 punktuose priminta teismo praktika dėl pareigos motyvuoti, pakankamai išnagrinėjo apeliantės kaltinimą, susijusį su principo *nulla poena sine lege* pažeidimu.

89 Be to, kadangi apeliantė ginčija motyvų prielaidas, kurias darė Komisija, paskui – Bendrasis Teismas, skundžiamo sprendimo 165 ir 166 punktuose nustatydamas 15 % „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus, iš tikrųjų ji siekia užginčyti faktinio pobūdžio vertinimus, o tai, remiantis šio sprendimo 63 punkte priminta nusistovėjusia teismo praktika, nepriklauso Teisingumo Teismo kompetencijai, kai jis nagrinėja apeliacinį skundą.

90 Galiausiai, kalbant apie kaltinimą Bendrajam Teismui dėl to, kad sumažindamas baudą skundžiamo sprendimo 192–195 punktuose nepadarė jokių išvadų, atsižvelgdamas į skundžiamo sprendimo 172 punkte konstatuotą faktinių aplinkybių vertinimo klaidą dėl valstybių narių ir prekių pogrupių, su kuriais susijęs pažeidimas, iš pradžių reikia priminti, kad tik Bendrasis Teismas turi kompetenciją tikrinti, kaip Komisija kiekvienu konkrečiu atveju įvertino neteisėto elgesio sunkumą. Kai nagrinėjamas apeliacinis skundas, Teisingumo Teismo vykdomos kontrolės tikslas, pirma, išnagrinėti, kiek Bendrasis Teismas teisės aspektu teisingai atsižvelgė į visus pagrindinius veiksnius, kad įvertintų remiantis SESV 101 straipsniu ir Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsniu apibrėžto elgesio sunkumą, ir, antra, patikrinti, ar Bendrasis Teismas pateikė pakankamus atsakymus į visus argumentus, kuriais grindžiamas prašymas panaikinti baudą ar sumažinti jos dydį (be kita ko, žr. 1998 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Baustahlgewebe / Komisija*, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 128 punktą; 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 244 punktą ir 2013 m. gruodžio 5 d. Sprendimo *Solvay Solexis / Komisija*, C-449/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:802, 74 punktą).

91 Kita vertus, reikia priminti, kad apeliacinėje byloje priimdamas sprendimą teisės klausimais Teisingumo Teismas negali teisingumo sumetimais savo vertinimu pakeisti Bendrojo Teismo įgyvendinant savo neribotą jurisdikciją pateikto vertinimo dėl įmonėms už Sąjungos teisės pažeidimą skirtų baudų dydžio

(2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 245 punktas ir 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Gosselin Group / Komisija*, C-429/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:463, 87 punktas).

92 Be to, taip pat reikia priminti, kad nustatant baudų dydžius būtina atsižvelgti į pažeidimo trukmę ir į visus duomenis, kurie gali turėti įtakos vertinant pažeidimo sunkumą (2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 240 punktas ir 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Team Relocations ir kt. / Komisija*, C-444/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:464, 98 punktas).

93 Prie duomenų, į kuriuos galima atsižvelgti vertinant pažeidimų sunkumą, priskiriamas kiekvienos įmonės elgesys, vaidmuo, kurį kiekviena iš jų vaidino kuriant kartelį, pelnas, kurį šios įmonės gavo iš šio kartelio, įmonių dydis ir atitinkamų prekių vertė, taip pat pavojus, kurį tokie pažeidimai kelia Europos Sąjungos tikslams (2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 242 punktas ir 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Team Relocations ir kt. / Komisija*, C-444/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:464, 100 punktas).

94 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad pirmojoje instancijoje apeliantės pateikto ketvirtojo pagrindo šešta dalis, išnagrinėta skundžiamo sprendimo 159–177 punktuose, kaip iš esmės matyti iš to sprendimo 159, 160 ir 169 punktų, buvo susijusi tik su vertinimo klaida, Komisijos padaryta nustatant 15 % „papildomo dydžio“ koeficientą, numatytą 2006 m. gairių 25 punkte, o ne nustatant „pažeidimo sunkumo“ koeficientą.

95 Pažymėjęs, kad remiantis pačios Komisijos ginčijamo sprendimo 879 konstatuojamojoje dalyje pateiktomis išvadomis apeliantė dalyvavo darant pažeidimą tik Italijos teritorijoje ir tik dėl prekių pogrupių „santechninės armatūros prekės“ ir „keramikos prekės“, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 172 punkte konstatavo, kad Komisija padarė vertinimo klaidą, nes klaidingai manė, jog visos įmonės, kurioms skirtas ginčijamas sprendimas, įskaitant apeliantę, dalyvavo darant vientisą pažeidimą, apimantį šešių valstybių narių teritoriją ir tris prekių pogrupius.

96 Vis dėlto Bendrasis Teismas, kaip matyti, be kita ko, iš skundžiamo sprendimo 171 ir 193–196 punktų, padarė išvadą, kad 15 % „papildomo dydžio“ koeficientas nebuvo neproporcingas, atsižvelgiant į šį pažeidimą.

97 Naudodamasis neribota jurisdikcija ir skundžiamo sprendimo 189–199 punktuose vertindamas tai, kokias išvadas reikia padaryti dėl „papildomo dydžio“ koeficiento nustatymo atsižvelgiant į pirmojoje instancijoje pateikto ketvirtojo pagrindo šeštą dalį, Bendrasis Teismas, pripažinęs, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 192 punkto, kad reikia remtis 2006 m. gairėmis, galėjo padaryti pagrįstą išvadą, jog 15 % „papildomo dydžio“ koeficientas yra tinkamas siekiant nubausti apeliantę už dalyvavimą įgyvendinant kartelį vien Italijos teritorijoje.

98 Šiuo aspektu reikia pažymėti, kad, pirma, nagrinėjamas kartelis, kurio tikslas – koordinuoti kainas, priklauso 2006 m. gairių 23 ir 25 punktuose numatytų pažeidimų kategorijai, todėl priskiriamas prie sunkiausių pažeidimų. Antra, kaip Bendrasis Teismas nurodė skundžiamo sprendimo 171 punkte, 15 % koeficientas yra minimalus 15–25 % pardavimų vertės skalės, numatytos dėl tokių pažeidimų šiame 25 punkte, dydis (žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Ziegler / Komisija*, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 124 punktą).

99 Taigi, neatsižvelgdamas į tai, kad apeliantės dalyvavimas darant nagrinėjamą pažeidimą buvo susijęs tik su Italijos teritorija, Bendrasis Teismas galėjo vien dėl šio pažeidimo pobūdžio ir, nepažeisdamas proporcingumo principo, konstatuoti, kad 15 % „papildomo dydžio“ koeficientas buvo nustatytas tinkamai.

100 Vis dėlto, kaip iš esmės teigia Komisija, skundžiamo sprendimo 174, 176, 194 ir 195 punktuose pateiktuose motyvuose, pagal kuriuos pažeidimą, apimantį šešių valstybių narių teritoriją ir tris prekių pogrupius, reikia laikyti sunkesniu už nagrinėjamą pažeidimą, padarytą vienos valstybės narės teritorijoje ir apimantį tik du iš trijų prekių pogrupių, o įmonėms, dalyvavusioms darant pažeidimą, apimantį šešių valstybių narių teritoriją ir tris prekių pogrupius, dėl šios priežasties neabejotinai turi būti skirta bauda, apskaičiuota taikant „papildomo dydžio“ koeficientą, didesnį už 15 %, yra padaryta teisės klaida.

101 Kiek tai susiję su „papildomo dydžio“ koeficiento nustatymu, iš 2006 m. gairių 25 punkto matyti, kad reikia atsižvelgti į tam tikrus veiksnius, visų pirma nurodytus šių gairių 22 punkte. Nors vertinant pažeidimo sunkumą ir paskui nustatant skirtinos baudos dydį galima atsižvelgti, be kita ko, į pažeidimo geografinę apimtį ir su juo susijusių prekių pogrupių skaičių, vien aplinkybė, kad pažeidimas apima didesnę geografinę teritoriją ar didesnį prekių skaičių, palyginti su kitu pažeidimu, nebūtinai reiškia, kad šis pirmasis pažeidimas, vertinamas kaip visuma, turi būti kvalifikuotas kaip sunkesnis už antrąjį ir kaip pateisinantis „papildomo dydžio“ koeficiento, didesnio už taikytą apskaičiuojant baudą už antrąjį pažeidimą, nustatymą (šiuo klausimu žr. 2014 m. liepos 10 d. Sprendimo *Telefónica ir Telefónica de España / Komisija*, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 178 punktą).

102 Vadinasi, kadangi apeliantė iš esmės kaltina Komisiją, paskui – Bendrąjį Teismą pažeidus vienodo požiūrio principą dėl to, kad, pirma, nebuvo individualizuota skirta bauda atsižvelgiant į jos dalyvavimo darant pažeidimą santykinį sunkumą, palyginti su kitų susijusių įmonių padaryto pažeidimo sunkumu, ir, antra, skundžiamo sprendimo 192–195 punktuose buvo nustatytas toks pats 15 % „papildomo dydžio“ koeficientas tiek jai, tiek įmonėms, dalyvavusioms darant vientisą pažeidimą, apimantį tris prekių pogrupius šešiose valstybėse narėse, reikia priminti, kad vienodo požiūrio principas yra bendrasis Sąjungos teisės principas, įtvirtintas Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 20 ir 21 straipsniuose. Iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, jog pagal šį principą reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos – vienodai, nebent toks vertinimas būtų objektyviai pagrįstas (žr., be kita ko, 2014 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Guardian Industries ir Guardian Europe / Komisija*, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 51 punktą).

103 Minėto principo Bendrasis Teismas privalo ypač laikytis naudodamasis neribota jurisdikcija. Naudojimasis tokia jurisdikcija nustatant skirtų baudų dydį negali lemti įmonių, dalyvavusių SESV 101 straipsnio 1 daliai prieštaraujančiame susitarime ar atliekant šiai nuostatai prieštaraujančius suderintus veiksmus, diskriminacijos (šiuo klausimu žr. 2014 m. gruodžio 18 d. Sprendimo *Komisija / Parker Hannifin Manufacturing ir Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 77 punktą).

104 Kaip galima teigti remiantis Teisingumo Teismo praktika, atsižvelgti į tame pačiame kartelyje dalyvavusių įmonių skirtumus siekiant įvertinti pažeidimo sunkumą, kiek tai susiję, be kita ko, su kiekvienos jų dalyvavimo geografine apimtimi, nebūtina nustatant „pažeidimo sunkumo“ ir „papildomo dydžio“ koeficientus, tačiau į tai gali būti atsižvelgta kitame baudos skaičiavimo etape, kai tikslinant bazinį dydį atsižvelgiama į lengvinančias ir sunkinančias aplinkybes pagal 2006 m. gairių 28 ir 29 punktus (šiuo klausimu žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Team Relocations ir kt. / Komisija*, C-444/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:464, 104 ir 105 punktus ir 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Gosselin Group / Komisija*, C-429/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:463, 96–100 punktus).

105 Kaip pažymėjo Komisija, tokių skirtumų gali išryškėti per pardavimų vertę, kuria remiamasi apskaičiuojant bazinį baudos dydį, nes ši vertė kiekvienos dalyvaujančios įmonės atveju atspindi jos dalyvavimo darant nagrinėjamą pažeidimą svarbą, kaip nurodyta 2006 m. gairių 13 punkte, kuriuo remiantis galima apskaičiuojant baudas atskaitos tašku laikyti dydį, atspindintį pažeidimo ekonominę svarbą ir įmonės įtaką jį darant (šiuo klausimu žr. 2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Team Relocations ir kt. / Komisija*, C-444/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:464, 76 punktą).

106 Dėl šios priežasties, kadangi neginčytina, kad, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 1219 konstatuojamosios dalies, apeliantei skirtos baudos bazinis dydis buvo nustatytas atsižvelgiant į apeliantės pardavimų vertę Italijos teritorijoje, skundžiamo sprendimo 196 punkte Bendrasis Teismas, nepažeisdamas vienodo požiūrio principo, galėjo apskaičiuodamas apeliantei skirtiną baudą nustatyti 15 % „papildomo dydžio“ koeficientą, lygų koeficientui, taikytam įmonėms, dalyvavusioms darant vientisą pažeidimą, apimantį tris prekių pogrupius ir šešias valstybės nares.

107 Atsižvelgiant į išdėstytus samprotavimus, iš kurių matyti, kad skundžiamo sprendimo 174, 176 ir 192–195 punktuose pateiktuose Bendrojo Teismo motyvuose yra padaryta teisės klaidų, reikia priminti, kad jei Bendrojo Teismo sprendimo motyvuose yra padarytas Sąjungos teisės pažeidimas, tačiau jo rezoliucinė dalis pagrįsta kitais teisės motyvais, toks pažeidimas negali lemti šio sprendimo panaikinimo, bet turi būti pakeisti motyvai (šiuo klausimu žr. 1992 m. birželio 9 d. Sprendimo *Lestelle / Komisija*, C-30/91 P, EU:C:1992:252, 28 punktą ir 2008 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *FIAMM ir kt. / Taryba ir Komisija*, C-120/06 P–C-121/06 P, EU:C:2008:476, 187 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

108 Taigi pakeičiant motyvus reikia atmesti kaltinimą, kad Bendrasis Teismas nepadarė jokių išvadų, atsižvelgdamas į skundžiamo sprendimo 172 punkte padarytas išvadas, ir pažeidė proporcingumo ir vienodo požiūrio principus.

109 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia konstatuoti, kad penktasis pagrindas turi būti atmestas kaip iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas.

Dėl šeštojo pagrindo, susijusio su klaidomis, padarytomis vertinant apeliantės negalėjimą sumokėti baudą

Šalių argumentai

110 Šeštajame pagrinde apeliantė iš esmės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis klaidingai nusprendė, jog taikydama 2006 m. gairių 35 punktą Komisija pakankamai sumažino apeliantei skirtą baudą. Ji kaltina Bendrąjį Teismą, kad skundžiamo sprendimo 182 ir 198 punktuose jis atmetė pagrindą, susijusį su per dideliu skirtos baudos dydžiu, motyvuodamas tuo, kad ji nepateikė per didelio skirtos baudos dydžio įrodymų, nors ji buvo pateikusi pakankamų įrodymų, patvirtinančių padėties rimtumą. Be to, Bendrasis Teismas neteisingai įvertino šiuos įrodymus ir realią apeliantės padėtį.

111 Anot apeliantės, jeigu jos padėtis būtų buvusi rūpestingai įvertinta, neabejotinai būtų konstatuota, kad baudos sumažinta nepakankamai. Šiuo aspektu ji nurodo, be kita ko, drastišką savo apyvartos sumažėjimą laikotarpiu nuo 2011 m. iki 2013 m., taip pat darbuotojų skaičiaus sumažėjimą 2013 m. ir savo preliminarų 2013 m. balansą.

112 Komisija savo ruožtu tvirtina, kad šeštasis pagrindas yra nepriimtinas; be to, akivaizdžiai nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

113 Reikia konstatuoti: kadangi šeštajame pagrinde apeliantė ginčija tai, kaip Bendrasis Teismas vertino įrodymus, susijusius su jos galėjimu sumokėti baudą, ir teigia, kad skirta bauda buvo nepakankamai sumažinta pagal 2006 m. gairių 35 punktą, ji siekia, kad Teisingumo Teismas iš naujo įvertintų faktines aplinkybes ir įrodymus, tačiau, kaip priminta šio sprendimo 63 punkte, tai nepriklauso Teisingumo Teismo kompetencijai, kai jis nagrinėja apeliacinį skundą, nebent būtų iškraipyti įrodymai.

114 Taigi šeštąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

Dėl septintojo pagrindo, susijusio su prašymų taikyti tyrimo priemones nagrinėjimu

Šalių argumentai

115 Septintajame pagrinde apeliantė kaltina Bendrąjį Teismą, kad šis atmetė pirmojoje instancijoje pateiktus prašymus taikyti tyrimo priemones, motyvuodamas tuo, kad jie buvo nereikšmingi, o konkrečiau skundžiamo sprendimo 201 punkte nurodydamas, kad šios priemonės negalėjo pakeisti išvados, jog Italijoje grupėje „Euroitalia“ vykdytas keitimasis neskelbtina komercine informacija, visų pirma apie konkurentų planus padidinti kainas, yra SESV 101 straipsnio pažeidimas. Šie prašymai taikyti tyrimo priemones būtų leidę išsiaiškinti tikrą situaciją Italijos rinkoje ir įrodyti, kad nagrinėjama informacija nėra slapta.

116 Komisija mano, kad šis pagrindas yra nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

117 Kalbant apie pirmosios instancijos teismo atliekamą bylos šalių pateiktų prašymų taikyti proceso organizavimo ar tyrimo priemones vertinimą, reikia priminti, kad tik Bendrasis Teismas gali spręsti dėl galimos būtinybės papildyti informaciją, kurią turi apie nagrinėjamas bylas (žr. 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 67 punktą ir 2007 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Sniace / Komisija*, C-260/05 P, EU:C:2007:700, 77 punktą). Procesinių dokumentų įrodomoji galia priklauso nuo jo atlikto nepriklausomo faktinių aplinkybių vertinimo, kurio Teisingumo Teismas netikrina apeliaciniame procese, išskyrus Bendrajam Teismui pateiktų įrodymų iškraipymo atvejį ar kai iš bylos medžiagos matyti, kad šio teismo išvados iš esmės netikslios (be kita ko, žr. 2004 m. spalio 7 d. Sprendimo *Mag Instrument / VRDT*, C-136/02 P, EU:C:2004:592, 76 punktą).

118 Taigi iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad net jeigu ieškinyje pateiktame prašyme apklausti liudytojus yra tiksliai nurodytos faktinės aplinkybės, dėl kurių reikia apklausti liudytoją ar liudytojus, ir jų apklausą pateisinantys motyvai, Bendrasis Teismas turi įvertinti prašymo reikšmę, atsižvelgdamas į bylos dalyką ir būtinybę apklausti nurodytus liudytojus (1998 m. gruodžio 17 d. Sprendimo *Baustahlgewebe / Komisija*, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 70 punktas; 2005 m. rugsėjo 15 d. Nutarties *Marlines / Komisija*, C-112/04 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2005:554, 38 punktas ir 2007 m. lapkričio 22 d. Sprendimo *Sniace / Komisija*, C-260/05 P, EU:C:2007:700, 78 punktas).

119 Taigi naudodamasis nepriklausomais faktų vertinimo įgaliojimais Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 201 punkte galėjo teisėtai konstatuoti, kad apeliantės prašomos apklausos negalėjo pakeisti skundžiamo sprendimo 129 punkte padarytos išvados, kad Italijoje grupėje „Euroitalia“ vykdytas keitimasis neskelbtina komercine informacija yra SESV 101 straipsnio pažeidimas, todėl apeliantės prašomos tyrimo priemonės nėra reikalingos.

120 Vadinasi, septintąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepriimtiną.

121 Kadangi nė vienam apeliantės pagrindui nepritarta, reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

122 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.

123 Pagal to paties reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas ir apeliantė pralaimėjo bylą, pastaroji turi jas padengti.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš *Mamoli Robinetteria SpA* bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.